

Miloš můj sňatek příliš nekomentoval. Náš vztah byl v křehkých začátcích, a mně bylo jasné, že už všechny tyhle ty problémy zažil, vyslechl, promýšlel. Představila jsem si tu plejádu dívek a žen, které prošly jeho životem, a dochází mi, že jsem si našla dalšího sólistu.

Vídáme se občas v New Yorku a občas v Connecticutu, a já proplouvám soutěskami nadějí a obav. Řekne mi: „Víš, ale ona existuje ještě jedna, co si myslí, že jsem její,“ a já čekám, kam tím míří: mám to vzít na vědomí, zbožňuje scény, nebo je to konec? Ale pak mi pohladí skrání a dodá: „Jenže to víš, kdybych ji miloval, tak bych tu s tebou nebyl.“

Řekne *miloval* a jsou v tom všechny podtóny, které znějí mému uchu tak slibně; a opravdu se s tou dívkou rozejde.

Pomaličku se jeden druhého učíme znát, ale není to lehké, neboť jsme vytrženi ze svých souřadnic a vzájemně toho o sobě víme málo. V Praze bych do tří dnů věděla, s kým chodil a proč se rozešli, dokonce několik verzí naráz.

Venku začínají horka a my se schováváme před sluncem v stinné ložnici, a mnohdy prospíme oba víkendové dny, a v noci vaříme, popíjíme a vyprávíme si ty své životy; od začátku, od konce, na přeskáčku.

Můj příběh musí znít nesourodě a zmatečně; není divu, vynechávám osobu Karla a některá svá divoká období. Jenže Miloš má své zvědy, a já pod vlivem plzeňského piva doplňuji zbytek.

Miloš žil s krátkou přestávkou pětadvacet let sám.

Mohla jsem doufat, že to změní? Ne.

Ale něco bylo v jeho zájmu opravdového, hlubokého, důvěryhodného.

A mnohé z jeho rysů mi neskonale imponovaly.

Imponovalo mi odhodlání a odvaha, když se pro cokoli rozhodl.

Obdivovala jsem jeho zarputilost a sebedůvěru.

Ach... všechno se mi na něm líbilo, a já zas jednou začala snít, jaký by to byl život... a jak na dosah ho mám.

K snídani mozzarellu s rajčaty a bazalkou, která rostla pod okny. Vybíhala jsem pro ni bosa a cítila chlad půdy na chodidlech.

Oběd prospat, a večere v restauraci nebo z velikých pánví pána domu.

Jakkoli bláhové mé naděje byly, rozhodla jsem se dát jim šanci.

Na Hamptonu začala sezona.

Již dávno jsem vypustila všechny, kteří mi postávali za zády a kibicovali do úklidu i do života. Z původních zaměstnavatelů mi zůstal jen Wayne.

Přes týden jsem vstávala mezi pátou a šestou a uklízela téměř dvojnásobek domů než před dvěma měsíci. Odpoledne jsem se jezdila polomrtvá dospat na písčnou pláž k oceánu a před usnutím si libovala, jak očistný pro mne tenhle pracovní kolotoč je.

Žila jsem svobodně a uvolněně; vzdálená štiplavým poznámkám Hedvik a manšestrových sak. A všech těch soudců bez tváře, té armády zákeřných nepřátel, kvůli kterým jsem se tolik obávala vyjít ze svého pražského bytu v sukni nesprávné délky.

Rázem byli daleko, za hradbami vysokých vln oceánu; vln, které smazaly srozumitelnost slov a rozpustily i jedovatost slin.

Ležela jsem v běloučkém písku, v sluncem a solí vyšisovaných plavkách, v slastném klidu, který měl možná cosi společného se směsí jemné vůně deodorantu a leštěnky na nábytek.

Má mysl byla lehká a těkavá jak pouťový balonek, tělo ohebné a spánek bryskní a spásný jako šikovný chirurg. Stačilo půl hodiny, otřepat písek, a byla jsem svěží.

Slunce a radostná hamptonská nálada mi pomohly překlenout i ošklivý dopis od Christophera, který se konečně dozvěděl o mém sňatku.

Odjezd

Čekala mě cesta do Prahy. A státnice.

Můj podnájem končil posledního srpna. Prvního září jsem se hodlala přestěhovat do New Yorku a na druhého jsem si poříдила letenku.

Ještě začátkem srpna jsem se s Michaelem potkala ve Waynově domě. Vypadalo to, že objevil ideální baráček ke koupi, a slíbili jsme si, že si zavoláme, abychom dohodli podrobnosti mého přestěhování. Michael se už viděl na Hamptonu a já zas v jeho manhattanském bytě.

Pak se po něm slehla zem. – Nechávala jsem vzkazy a nechápala... jistě, asi jako Christopher před pár týdny. Jenže tohle se dělo mně!

Končil mi podnájem, vízum a také – vyhlídky na další vztah s Milošem.

Za týden odjížděl do Los Angeles pracovat na přípravách filmu o Larrym Flyntovi.

V pátek se mi podařilo zastihnout Wayna.

Někam se vypravuje a spěchá. *Jestlipak už našel, koho hledá*, pomyslím si.

Wayne byl další, kdo viděl naše manželství s Michaellem od počátku skepticky. Přisuzovala jsem to jeho jižanskému tradicionalismu, a není mi právě milé, že je to on, ke komu musím s problémem, že svého manžela nemohu po dvou měsících od svatby najít. (Tedy ne že bychom se kdovíjak vídali předtím.)

Wayne si bere světle modrou košili a žlutomodrou kravatu s tulipány, a já chodím po domě za ním, ať mi tedy řekne, co se děje.

„Martino, uvědom si, že Michael kupuje dům. Ten dům si kupuje za peníze své rodiny, a pro tu je představa, že bude půlka patřit jeho manželce, kterou viděl dvakrát v prádelně, dost nepřijatelná. – Celá ta věc je blbost, a já jsem vám to oběma říkal,“ vychrlí konečně.

S tou prádelnou se mě dotkl; Michael mě tam viděl jen jednou. A copak se může divit, že jsem ho tak očarovala? Sotva.

Tady jde ale o majetky a tyhle věci, najednou překvapivě konkrétní. Přece můžeme udělat nějakou smlouvu...

„Já s tím nechci nic mít,“ mávl rezolutně Wayne rukama a odjel.

Zalévám kytky a nechápu, jak se můj bezstarostný život mohl zase tak šeredně zvrhnout.

Je mi devětadvacet. Vloni jsem si připadala stará.

Letos jsem nestačila blahořečit osudu, že mi nadělil pocity fyzické i psychické vyrovnanosti. Školu, volnost, uspokojivou práci, Miloše.

A už zas abych to měnila.

Noc

Jíme v malé čínské restauraci na rohu Padesáté sedmé a Šesté avenue.

Miloš se zdá být zahloubaný do sebe. Už vím, že ho sužují deprese. Ale ne ty obyčejné, jako mám já. Že nevím, k čemu tu jsem a co se mnou bude.

Miloš má nějaké komplikované; stavy úzkosti a zmaru, které se k němu tak nehodí.

Jeho smutek působí alarmujícím dojmem; kam potom všichni míříme, jestli je na vrcholku tak mizerně?!

Venku je horká noc a v domě nepřírozený chlad.

Vyjíždíme výtahem do 30. patra a oba jsme takoví bolaví.

Pijeme pivo a vodku a nemůžeme se od sebe odtrhnout.

Kouřím osmnáctou cigaretu a konečně říkám, že se z Prahy nebudu moct vrátit.

Postel je v úrovni prosklené stěny otočené na park.

Hluboko pod okny blikotá živý silniční provoz, v parku rámuji cesty obdélníky pouličních svítlen.

„Vrátíš se, uvidíš,“ říká můj svedený svůdce a spřádáme plány.

Rozplývám se v jeho náručí a zas cítím ten zemitý chlad pod chodidly, a nějak si myslím, že to snad znamená opravdovost, že to tak zůstane.

„A když nám to bude klapat, tak si pořídíme nějakýho pokračovatele,“ dodá a můj svět se o třicet pater propadne a pak o šedesát vyletí.

Oči mám zalité slzami a myslím si, tohle mi nesmí dělat, to je území, do něž si i já sama vstupuji tajně a nejistě.

Dívám se na světla v ulici, tenké jak provázek. Mží se

a rozpíjejí, a já si vybavuji scénu z filmu tohoto léta, *Forresta Gumpa*, kde zdrogovaná milá hlavního hrdiny balancuje na zábradlí v jakémisi mrakodrapu.

Proč chce skočit? myslela jsem si tehdy v sále easthamptonského kina.

A teď, třicet pater nad chodníkem, to vím.

Protože nevěřila, že přijde okamžik lepší a silnější, než je ten momentální.

A ze strachu, že zas nastane obyčejné ráno, ve kterém nebudou existovat objetí ani pokračovatelé, ale jen použité polštáře a abstraktní věty.

Pláču a ty nekonečné slzy jsou tou jedinou úlevou mých proher, mých bolestí, mých obav a ztrát.

Praha II.

Město se mění tak kvapně, že mám dojem, jako bych přišla do svého bytu a každý kus nábytku stál náhle na jiném místě.

Klopýtám o nové adresy institucí, zrušené kavárny a změněné fasády.

I náš byt se změnil. Zmizely skleněné stolky a efektní lampy, nově se objevil jídelní stůl (který pravda v dřívějších dobách neměl opodstatnění), dále několik skvrn na koberci a všude spousty, spousty hraček.

Byt dostal v uplynulém roce zabrat, ale bylo v něm veseleji.

Simča se pustila do studia zdravotní školy, se kterou měla v Americe znamenité vyhlídky.

Konečně měla kam napřít svou ctižádost. Všechno z medicíny ji zajímalo. Krátce po příletu mi cvičně odrecitovala proces dýchání a slinivku břišní, později, u lahvičky červeného, játra a jejich funkce. Těšilo mě, že našla, co ji baví, ale co se týkalo některých informací o vlastním těle, dávala jsem přednost sladkému nevěděni.

Všechny tyto vnější proměny pouze zvýšily mé nejistoty vnitřní.

Vracím se tak jiná, že se zprvu domnívám, že mě mí známí nepoznají. Ale poznávají, a já těžko hledám slova, která by dokázala přiblížit, jak mnoho se v mém životě odehrálo.

Nakonec vše shrnuji do stručného příběhu o zamilování a čerstvém sňatku. Ostatně obojí byla pravda, jen stačilo vynechat nezvyklý fakt, že tyto dvě skutečnosti spolu prakticky vůbec nesouvisejí.

Čekání II.

Milošovi právníci mi vyřizují studijní praxi na jeho novém filmu.

Bojím se, že se to nepodaří. Bojím se, že zklamou Milošova očekávání. A taky se trochu bojím, co se mnou bude, pokud neodjedu.

V dobách studií jsem jaksi podvědomě předpokládala, že si po škole najdu místo módní redaktorky v některém měsíčníku, kde budu psát o věčně elegantní kombinaci černé a bílé a o podomácku vyrobených pletových maskách.

Praha, do níž jsem se vrátila, byla plná nových trendů

a módní policie s pro mne nepochopitelnými zákony. Došlo mi, že za svoje neměnné líčení a úpornou snahu sladit kabelku s botami zasluhuji bezpodmínečně doživotí. Ne-li trest smrti.

V kurzu byla propíchaná kůže a tetování na lidech, kteří si naopak neodseděli ani den.

„Neboj se, Martino,“ utěšuje mě Kateřina nad indickou večerí. – Sama v uplynulém roce odpromovala a stala se úspěšnou režisérkou dabingu. –

„Ty máš zajímavý hlas, zpočátku můžeš pracovat pro mne, a časem se něco vynoří...“

„Dobrá, přistoupím na všechny podmínky, ale výměnou chci slib, že se o tom nedozví policie,“ představuji si, jaké by bylo slyšet svůj hlas z televizní obrazovky.

„Kačenko, to je od tebe strašně hezký,“ říkám nahlas.

Praha byla pro mne zakletá.

Potkala jsem prvního známého a už jedu v té historce o náhlém vzplanutí a sňatku, a za tři dny se nemůžu podívat do zrcadla, jak špatně se v obručích vlastních lží cítím.

Konečně jsem se odvážila otevřít Milošovu autobiografii. Věděla jsem jaksi, že není volný, a obávám se podrobností. Ale nakonec to není fakt, že je formálně ženatý, který mnou otřese.

Čtu si závěr té knihy; zprávu, že všechno zažil, že všechno se už kolem něj odehrálo a on že neslyší jedinou větu, nevidí jedinou tvář, která by byla nová.

Pohled mi sklouzává k sepranému švu sukně a vůbec na sobě neshledávám nic převratně nového či originálního. Napadá mě, že za chvíli to jistě prohlédne i on a vrátí mě zpět.

Doléhá na mne skepse a trdomyslnost Milošova epilogu.

Pak zakloním hlavu, zavřu oči a modlím se, abych tu poslední kapitolu změnila.

Státnice

Noční mûru teoretické diplomky jsem si dovezla i do Prahy. Okamžitě se jí tam zalíbilo, takže vůbec nebylo lehké práci napsat.

Nakonec se to ale podařilo a já díky solidnímu scénáři a směsici soucitu, únavy a sympatií pedagogů úspěšně složila státní zkoušku.

Škola se tím navzdý vyšplhala mezi ty nejkrásnější vzpomínky mého mládí. Měla zvučné jméno, strávily jsme spolu nemálo let a rozešly se v dobrém.

Maminka II.

Pokud jsem se cítila špatně v obručích vlastních lží před známými, nebylo to ještě nic proti tomu, že jsem musela nastínit pravdu rodičům.

Bylo po vydatném obědě, seděli jsme v našem vinohradském bytě u kávy a já právě dovyprávěla svou situaci a nastínila plány do budoucna.

Na chvíli zavládlo ticho.

Otec nezúčastněně pohlédl k oknu. Od chvíle, kdy jsem si začala vytrhávat obočí, věděl, že vezím v morálním bahně.

Maminka ustaraně pohladila ubrus.

„A já byla tak ráda, že jste se rozešli s tím Karlem,“
poznamenala trpce.

„Říkám ti, mami, že Miloš to se mnou myslí vážně. To manželství s Michaelem nic neznamena, vzali jsme se, jenom abych tam mohla žít!“

„To se mně jaksi nelíbí,“ ošívá se máma.

„Asi měla počkat a vzít si někoho, protože je vysokej,“
prohodí suše Simča. Otec se mimoděk sesune do židle.

„Tak se na to podívej,“ spustí konečně matka. „Každěj
řekne: vždyť si hledá jen samý úspěšný!“

„To zní jak od chlapa,“ vybuchnu oplátkou. „Mami,
Miloš je někdo absolutně mimořádněj. Mimořádněj ve
všech ohledech. A já ho miluju. – A ano, ženský mají asi
zkrátka raději úspěšný mužský, a chlapi se s tím budou
muset smířit, tak jako se ženský musí smířit s tím, že chla-
py rajcujou prsatý blondýny. Tečka.“

Paradoxem je, že ten popis na mámu sedí.

Má řízná definice jí nečekaně polichotila.

Maminka se noří do světa svých ctitelů, do světa vyhra-
zeného blondýnám s nadprůměrným obvodem hrudníku,
a tam za ní nemůžeme.

Otec je fyzicky menší, menší a ještě menší a duševně
daleko za trojdílnými okny našeho obýváku. Počítá?

Simča přemítá, ohrožují-li prsaté blondýny nějak přímo
její budoucnost. Nejspíš ano, ale co tak honem podnik-
nout?

Nicholas projíždí pod našima nohama s novou sanitkou.
Právě včas, záchrannou službu můžeme všichni potřebovat.